

Moi młodzi przyjaciele (i już wybitni muzycy)!

Przed Wami poważne wyzwanie. Przystępujecie do konkursu wiolonczelowego o wielkiej skali profesjonalnej trudności. Decydując się na udział zapewne zadawaliście sobie wielokrotnie pytanie, czy powinniście to czynić właśnie teraz, czy ta decyzja jest dobra i czy Wasze przygotowanie zawodowe jest dostateczne. A może powinniście poczekać jeszcze rok, dwa i przystąpić do konkursu lepiej przygotowani? Jeżeli stawialiście sobie podobne pytania i jednak bierzecie w nim udział, pragnę Was uspokoić, że w każdym wypadku, niezależnie od rezultatów osiągniętych na konkursie – podjęliście dobrą decyzję. W konkurencji z Waszymi kolegami, w zależności od wyników, możecie stosunkowo obiektywnie ocenić stopień Waszego przygotowania do zawodu artysty muzyka.

Konkursy pomimo stresów, które ze sobą niosą, posiadają wiele niewątpliwych zalet. Okres przygotowań jest nasycony bardzo intensywną pracą, która na ogół doprowadza do postępów w trudnej Waszej sztuce. Konkurs ze względu na potrzebę najwyższej koncentracji pozwala Wam samym stwierdzić na ile stres, napięcie i po prostu trema pozwalają Wam, mimo wszystko, na realizację wielorakich zadań artystycznych. W ten sposób możecie ocenić sami siebie i odpowiedzieć na pytanie, w jakim miejscu swego kształcenia znajdujecie się w obecnym momencie. Konkurs pozwala Wam również ocenić swe predyspozycje do zawodu i utwierdzić się w tym, że wybór Wasz był właściwy, że droga którą obraliście w życiu będzie dobrą drogą.

Na marginesie tych rozważań pozwólcie na małą dygresję. Konkurs, jak sama nazwa sugeruje, ma wyłonić najlepszych z Was. I tak zazwyczaj bywa. Jednak Wy konkurujecie w materii, która nie jest tak jednoznacznie wymierna. Oprócz zawodowych umiejętności – bardziej obiektywnych – konkurujecie również w sferze osobowości, a to już zupełnie inna sprawa (na jurorach możecie robić wrażenie np. wyjątkową fantazją, temperamentem artystycznym, umiejętnością tworzenia napięć artystycznych, itd.). Pamiętam, że miałem w młodości problem w ocenie dwóch wielkich pianistów, którzy jak dzisiaj sędzę, urządzili sobie własny konkurs na cztery sonaty Beethovena. Było to w Leningradzie w czasie moich studiów, a tymi artystami byli Emil Gilels i Światosław Richter. Gdybym był jurorem w tym sporze nie potrafiłbym wybrać zwycięzcy. Oni grali zupełnie inaczej, wspaniale. Oni konkurowali nie w wygraniu materiału dźwiękowego lecz w zrozumieniu geniuszu Beethovena. I tą konkluzją kończę moje wstępne słowo życząc Wam, moi drodzy adepci, powodzenia i osiągnięcia możliwie najlepszego rezultatu w zrozumieniu dzieł kompozytorów, których wykonujecie. Pamiętajcie, iż rozpoczynacie działanie w niezwykle wyrafinowanym i pięknym zawodzie, w którym największą wartością jest służenie muzyce oraz uzmysławianie jej głębi i piękna innym.

Warszawa, luty 2009